

Sygn. akt VII K 442/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2013 r.

Sąd Rejonowy w Oławie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w S. w składzie:

Przewodniczący SSR Izabela Nowak

Protokolant Katarzyna Kudzia

w obecności Prokuratora Ewy Majki – Sobolewskiej

po rozpoznaniu dnia 24 września 2013 r.

sprawy S. S.

syna E. i S. zd. J.

ur. (...) w Ś.

oskarżonego o to, że:

w dniu 15 czerwca 2013 roku w miejscowości K. kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości – 0,77 mg/L alkoholu w wydychanym powietrzu oraz pomimo orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Strzelinie, sygn.. akt II K 388/12 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat,

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

I. uznaje oskarżonego **S. S.** za winnego tego, że w dniu 15 czerwca 2013 roku w miejscowości K. kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości – 0,77 mg/L alkoholu w wydychanym powietrzu będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Strzelinie, sygn. akt II K 388/12 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz pomimo orzeczonego zakazu tj. przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej w pkt. I kary pozbawienia wolności zawiesza oskarżonemu warunkowo na okres próby 3 (trzech) lat,

III. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat,

IV. na podstawie art. 49 § 2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 300 (trzysta) złotych,

V. na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w kwocie 270 zł, w tym opłatę w kwocie 180 zł.

Sygn. akt VII K 442/13

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 czerwca 2013 r. w godzinach popołudniowych S. S. wypił alkohol w postaci piwa. W domu skończył się gaz w butli i S. S. wsiadł do samochodu marki V. (...) nr rej. (...) i pojechał do sąsiada kupić butlę z gazem.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. S. – k. 16, 26/

W dniu 15 czerwca 2013 r. około godziny 16.45 w miejscowości K. S. S. kierując pojazdem marki V. (...) nr rej. (...) zatrzymany został do kontroli przez funkcjonariuszy Policji. S. S. poddany został badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, przy pomocy posiadającego stosowne świadectwo wzorcowania urządzenia „A. –sensor” IV CM. Pierwsze badanie przeprowadzone o godz. 16.58 dało wynik 0,77 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a przy próbie ponowionej o godz. 17.12 wynik wyniósł 0,72 mg/l.

/dowód: notatka urzędowa – k. 1;

protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego - k. 2 -3/

S. S. ma 37 lat. Posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest mechanikiem samochodowym. S. S. jest żonaty, ma na utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci. Zatrudniony jest na stanowisku stażysty w dziale logistyki w firmie (...), jego miesięczny dochód wynosi 1.700 złotych. S. S. był już uprzednio karany sądownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 9 sierpnia 2010 r., sygn.. akt II K 386/10 skazany został za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę 120 stawek dziennych grzywny, wysokość jednej stawki dziennej określono na kwotę 20 złotych oraz orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 22 listopada 2012 r., sygn.. akt II K 388/12 skazany został za czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby oraz orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

/dowód: dane dotyczące oskarżonego – k. 13, 17, 26;

dane o karalności - k. 10;

odpisy wyroków – k. 11-12/

S. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym.

Wyjaśniając podał, że w dniu 15 czerwca 2013 r. po południu pił alkohol w postaci piwa. Nie wie ile tych piw wypił ale nie czuł się pijany. W domu skończył się gaz i w związku z tym, że żona musiała ugotować jedzenie dla dzieci zmuszony był pojechać do sąsiada z tej samej miejscowości po gaz. Oskarżony podał także, iż wie, że źle postąpił. Ma na utrzymaniu dwoje dzieci, razem z żoną pracują we W., na co dzień to żona prowadzi samochód. S. S. wniósł także o nieorzeczenie wobec niego kary bezwzględnej pozbawienia wolności albowiem kara ta uderzy głównie w jego rodzinę.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. S. – k. 16, 26/

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranych dowodów wina i sprawstwo oskarżonego w zakresie popełnienia zarzucanego mu czynu nie budziły zdaniem Sądu żadnych wątpliwości.

Sąd dokonując ustaleń stanu faktycznego oparł się przede wszystkim na wyjaśnieniach oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, niebudzącym wątpliwości, co do prawidłowości jego przeprowadzenia jak i wyniku, dowodzie z badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, notatce urzędowej oraz danych o karalności.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego Sąd dał im wiarę albowiem były logiczne i znalazły potwierdzenie w treści notatki urzędowej, jak również w dowodzie z badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.

Wyjaśnienia oskarżonego znalazły ponadto potwierdzenie w dowodach w postaci notatki urzędowej oraz protokole badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, które to dowody Sąd uznał za w pełni rzetelne i miarodajne. Zostały bowiem sporządzone w przepisanej formie, przez osoby do tego uprawnione. Ponadto Sąd nie miał żadnych racjonalnych podstaw, aby zakwestionować wiarygodność tych dowodów.

Analiza powołanego powyżej materiału dowodowego prowadzi zatem, zdaniem Sądu, do uznania, iż S. S. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu opisanego w art. 178 a § 1 i 4 k.k. bowiem w dniu 15 czerwca 2013 r., w stanie nietrzeźwości zdefiniowanym w art. 115 § 16 pkt. 2 k.k., tj. mając 0,77 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził pojazd mechaniczny, jakim jest samochód marki V. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym, przy czym oskarżony był już uprzednio skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz dopuścił się go w czasie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. W tym miejscu wskazać należy, iż Sąd po uprzedzeniu o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zmienił ją, uznając, iż przepis art. 178a § 4 k.k. nie określa samodzielnie znamion typu czynu zabronionego, a zatem nie ma możliwości zastosowania konstrukcji kumulatywnego zbiegu przepisów ustawy określonego w art. 11 § 2 k.k.

Oskarżony z uwagi na poziom swojego rozwoju intelektualnego, doświadczenie życiowe i doświadczenie jako kierowca winien mieć świadomość, co do niedopuszczalności i znaczenia swojego zachowania. Wina oskarżonego wynika zatem stąd, iż mając pełną możliwość rozumienia znaczenia swojego zachowania, świadomość, iż spożywał alkohol w postaci piwa, zdecydował się na naruszenie podstawowych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego, zagrażając tym samym pozostałym uczestnikom tego ruchu.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., bacząc by nie przekroczyła ona stopnia winy i społecznej szkodliwości zarzuconego mu czynu, spełniając jednocześnie założenia prewencji indywidualnej i ogólnej.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu zarzuconego oskarżonemu Sąd miał na uwadze zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu, która miała tendencję spadkową, fakt, iż oskarżony poruszał się samochodem w godzinach popołudniowych, kiedy natężenie ruchu jest znaczne.

Przy wymiarze kary jako okoliczności łagodzące Sąd wziął pod uwagę wyrażenie skruchy przez oskarżonego.

Natomiast jako okoliczności obciążające Sąd uwzględnił wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu wyrażający się w postaci zamiaru, rodzaju i stopniu naruszonych reguł ostrożności, fakt, iż oskarżony był już karany sędownie za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

Mając powyższe na uwadze, kierując się dyrektywami sądowego wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., a także biorąc pod uwagę, iż czyn oskarżonego wyczerpuje znamiona określone w art. 178a § 1 i 4 k.k. Sąd wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, uznając, iż jest ona adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, a jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy. W ocenie Sądu, orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności właśnie w takiej wysokości pozwala przypuszczać, iż spełni ona wobec S. S. cele wychowawcze i zapobiegawcze. Ponadto, orzeczona kara da społeczeństwu wyraz negatywnej oceny tego typu zachowań przez Sąd.

Biorąc pod uwagę sytuację rodzinną oskarżonego, fakt, iż razem z żoną wychowuje dwoje małoletnich dzieci w wieku 3 i 4 lat, wyrażony żal i skruchę, Sąd podzielił stanowisko oskarżonego i oskarżyciela publicznego i na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący trzy lata, uznając że będzie to wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Sąd doszedł do przekonania, iż żal i skrucha wyrażona przez oskarżonego w trakcie rozprawy były szczerze i S. S. zrozumiał karygodność swojego zachowania oraz uświadomił sobie jakie konsekwencje czekają go w przypadku dalszego naruszania porządku prawnego. W ocenie Sądu, w tym konkretnym

przypadku, orzeczenie wobec oskarżonego kary bezwzględnej pozbawienia wolności stanowiłoby przede wszystkim nadmierną dolegliwość dla rodziny oskarżonego, a zatem kara przestałaby spełniać swoje cele i stałaby się odwetem. Oskarżony mając świadomość, że może zostać pozbawiony wolności w razie kolejnego naruszenia norm prawnych, a w konsekwencji pogorszenia sytuacji swojej rodziny, będzie przestrzegał porządku prawnego w okresie próby.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. W ocenie Sądu taki okres orzeczonego środka karnego zapobiegnie zagrożeniu, jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu w szczególności w kontekście rodzaju i wagi naruszonych przez niego zasad bezpieczeństwa, oraz skutków naruszenia tych zasad w postaci spowodowania realnego zagrożenia dla innych uczestników ruchu. Sąd w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego, że stosowanie tego środka karnego jest najskuteczniejszym sposobem wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach, zmuszającym naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości (zob. wyrok SN z dnia 24 kwietnia 1982 r. sygn. VKRN106/82).

Na podstawie art. 49 § 2 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 300 złotych, mając na uwadze możliwości zarobkowe oskarżonego oraz cele wychowawcze, polegające na tym, że popełnienie przestępstwa musi wiązać się z realną dolegliwością np. finansową, tak, aby zapobiec popełnieniu przestępstwa w przyszłości, przy jednoczesnym uświadomieniu oskarżonemu z uwagi na cel działania Funduszu, rodzaju zagrożonego przez nietrzeźwych kierujących dobra, jakim jest życie i zdrowie ludzkie.

Jednocześnie na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, na które składały się koszty postępowania przygotowawczego w wysokości 70 złotych, ryczałt za doręczenia w postępowaniu karnym 20 złotych oraz opłata w kwocie 180 złotych. W sprawach z oskarżenia publicznego zasadą jest bowiem, że jeżeli Sąd nie znajduje podstaw do zwolnienia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, to ma obowiązek je zasądzić na rzecz Skarbu Państwa (patrz post. SN z 24.02.2004 r., WZ 9/04, OSNwSK 2004/1/392). W rozpoznawanej sprawie Sąd nie dopatrył się natomiast okoliczności uzasadniających zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych. Oskarżony ma stałą pracę, z której osiąga dochód, a zatem, w ocenie Sądu, jest w stanie ponieść koszty sądowe i nałożoną na niego w wyroku opłatę.

Zarządzenie:

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć oskarżycielowi publicznemu;
3. kal. 14 dni.

9.10 2013 r.

SSR Izabela Nowak